

La política mòbil

El més important és comprendre la profunda transformació en el model de relació interpersonal

ANTONI GUTIÉRREZ-RUBÍ, assessor de comunicació

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 5 de juliol del 2010

La revolució mòbil és imparable. A l'última presentació d'Apple del seu sorprenent iPhone 4, amb evolucionades prestacions, s'hi uneix l'anunci sobre la consolidació definitiva de la telefonia mòbil de quarta generació (4G), sobre xarxes LTE (Long Term Evolution), que permetran velocitats de descàrrega de 100 megues per segon, com ja passa a Suècia o Noruega.

Els mòbils deixaran de ser només telèfons per convertir-se en l'instrument més versàtil, global i potent que mai hem disfrutat. Cada vegada més petits, còmodes i complets, aquests nous dispositius s'adapten bé a la nostra vida en moviment. *Life mobile style* és, segurament, el concepte més transformador del comportament social i individual que hem conegut fins ara. Aquesta *vida* provoca mutacions en les pautes de consum i d'ús personal i professional que són ben conegudes pel mercat i ignorades per la política.

A Espanya, a més, des del mòbil s'envien més SMS, es descarrega més música i s'accedeix més a internet i a les xarxes socials que a la resta d'Europa. Tot això s'explica per raons culturals i climàtiques. La tecnologia s'adapta amb eficàcia i comoditat a una societat oberta, *relacional* i mòbil que passa moltes hores al carrer, en contacte amb altres persones. No és estrany que sigui aquest el país europeu on més ha crescut la inversió en publicitat *on line* durant l'últim any.

Davant de tot això, la política ofereix un panorama bastant fix i estàtic que podria explicar, en part, la falta de connexió vital amb la ciutadania. La gent se n'ha anat a viure a les xarxes socials, mentre que la política segueix tancada a les seves seves socials, i corre el risc d'allunyar-se encara més de la quotidianitat de les persones (en la seva dimensió individual, cívica o professional) si no fa el pas d'adaptar les seves maneres de comunicar-se, organitzar-se i compartir la informació a través dels nous dispositius.

Estem parlant de la inajornable transformació de les estructures de partit a entorns digitals pensats per a les aplicacions personals i mòbils: web mòbil, -aplicacions per a iPhone, entorns gràfics, continguts semàntics, visualització, geolocalització i realitat augmentada, etcètera. Conceptes que la política assimila lentament, mentre la vida es mou a una velocitat vertiginosa. En els pròxims 18 mesos, per exemple, es multiplicarà per dos tota la informació disponible a la xarxa, pugem cada segon més de 24 hores d'imatges a Youtube.

A Espanya, els joves entre 15 i 35 anys ja prefereixen el mòbil a l'ordinador i, als EUA, quatre de cada deu creuen que serà el seu entreteniment en el futur. Dispositius mòbils que es converteixen en un mitjà massiu, amb 4.500 milions a tot el món, 500 milions dels quals tenen accés a internet (s'estima que en cinc anys hi haurà més trànsit de web mòbil que de fix).

Una nova i poderosa arma democràtica és a l'abast de la mà de molts ciutadans. Avui els nostres mòbils tenen més tecnologia que tota la que es va utilitzar per portar l'home a la Lluna. És una autèntica revolució

gairebé comparable a la industrial, però superior en la seva evolució (en el temps, en extensió, penetració i capacitat). Dispositius amb càmera, gravació d'imatge i so, lectura de QR, accés a internet, orientats a les xarxes socials i amb innumbrables aplicacions per a la socialització. Aquest potencial genera nous equilibris entre la política i l'activisme, i permet exercir una ciutadania activa, crítica i compromesa a cop de clic sense que calgui esperar instruccions ni acceptar dirigismes. La lògica del centralisme democràtic, amb el seu caduc model orgànic que atorga autoritat a la jerarquia, no encaixa gens bé en una societat que només accepta l'autoritat que neix de la reputació i del mèrit.

La política s'ha d'adaptar a aquesta realitat imparable i iniciar una immigració digital accelerada cap a entorns vitals nous. L'hem de trobar al mòbil, de la mateixa manera que hi trobem el nostre banc, els nostres amics o la nostra feina. O es comprèn que la tecnologia mòbil ens pot permetre organitzar-nos millor, en la societat del coneixement, per a l'acció política, o tot el que es faci seran imitacions tardanes, sense autenticitat i sense sentit.

Les exitoses experiències de les recents campanyes nord-americanes i britàniques estan sent estudiades a fons. Les eleccions són sempre una oportunitat per explorar i fer nous passos, però no es tracta d'experimentar basant-se en criteris fonamentalment mediàtics per competir en una -mena de concurs de hits digitals. Sinó de comprendre que la vida mòbil és un dels reptes culturals més importants als quals la -política democràtica ha de respondre si vol ser útil i pràctica per a la quotidianitat. Tenir la primera aplicació o el primer servei en el que és la carrera competitiva per veure qui és més modern i digital està bé, molt bé. La competició estimula. Però comprendre la naturalesa i la profunda

transformació en el model de relació que suposa la vida mòbil és la qüestió important.